

Kozetka (107)

Ubrana w słowa Pisane o wschodzie słońca w pełni księżyca

To trochę żenujące, że po 45 latach badań i studiów, najlepszą radą, jaką mogę dać ludziom, jest bycie trochę miłszymi dla siebie nawzajem.

Aldous Huxley

Joanna Friedrich

Agnieszka:

– Ciebie się czyta, jakbym czytała jakąś dobrą książkę. Mistrzyni słowa. Ty wszystko tak ubierzesz w słowa wyjątkowości. Masz ogromny dar pisania.

– Dziękuję.

Dziś jest pełnia, każde życzenie się spełnia.

Dostrajanie się do siebie jest permanentne, działa, jeśli to, co spotykamy na swojej drodze coraz szybciej odpowiada naszym potrzebom. Arcymistrzowie po prostu lewitują w Tybecie, a reszta się ubiera i wychodzi w świat na poszukiwania.

O tej porze roku, cyklicznie powraca do mnie refleksja o tym, że ludzie mieli i nadal mają innych ludzi do pomocy w ubieraniu. Król Karol nie może sam założyć skarpetek i reszty, etykieta dworska mu zabrania. Może, gdyby ktoś przez następne pół roku mnie ubierał i rozbierał wyglądałabym rano w lustrze inaczej – oczywiście – po powrocie z przedszkola, rzadko przed.

Jest to styl, który Oskar Wilde określił „była to szczególna kobieta, ubrana zawsze w suknie pomyślane w przystępie szau, a włożone wśród burzy”.

Ale lubię te niewinne cumulonimbusy.

Czasem też daję sobie czas na stylizację.

Wtedy otwierają się drzwi od porannego autobusu mojego syna i kierowca mówi:

– O, widzę, że buty pasują do kapelusza.

– Bingo.

Stoimy jeszcze chwilę z Olkiem, sąsiadem i nawijamy o Tarantino, Moissanitach i najlepszych złotnikach w Poznaniu. Wczoraj spotkałam sąsiadkę, która jest posiadaczką wielkiej kryształowej misy, w której znajdują się kamienie z całego świata zwożone jej przez przyjaciół. Stąd temat. Przez chwilę przez myśl przechodzi mi otwarcie kawiarni.

Pisałam już tutaj, że jedną z moich ulubionych kreacji aktorskich w historii kina jest rola „Mammy” Hattie McDaniel, nagrodzona zresztą Oscarem. Kto by o takiej nie marzył?

Rozmarzam się o gorącym kakale, tonie poduszek i stosie koców, jak każdy o tej porze roku. Może chociaż japońska herbaciarnia w ogrodzie?

(Jedno z najstarszych marzeń: Dziś jest pełnia, każde życzenie się spełnia.)

Poranki rządzą się własnymi prawami, są jak republiki bananowe w kalejdoskopie codziennych zdarzeń. Na szczęście nauczycielki wychowania przedszkolnego i szkolnego rozumieją to najlepiej. W ich pracy zegar biologiczny tyka zdecydowanie NAJGŁOŚNIEJ.

Z czasem człowiek zdaje sobie sprawę, że bycie miłym dla ludzi, oznacza włączenie w to grono samego siebie. Wystarczy każdego dnia zrobić coś dla siebie z tym samym zaangażowaniem i wrażliwością, które ofiarujemy innym. Tylko tak można dostać statuetkę Oscara za życiową rolę Mammy.

W zeszłym miesiącu było o akcesoriach „lucky chain”, okazuje się, że jest tego więcej, do torebki możesz sobie teraz przytroczyć kubek na kawę/kakao i pojemnik na lizaka.

Kofeina i ceremonia kakao, glukoza i fruktoza.

I Fendi – najlepsze na wszystko:

cdn.

Zygmunt Dekiert

Twoja dłoń

Pełnia księżyca
dumna światłem słońcu skradzionym
Gdzieś pogubiły się sny
Marzenia senne blaskiem oślepienie

W przestrzeni niebytu zawieszony
szukam ciepła twojej dłoni
wiodącej do źródła pragnień

– nieśmiertelności

Michał Wieczorek

Inne niebo

Niebo to samo
zasklepiające horyzont
nad moją głową sine chmury niesie
Mój ukraiński Przyjacielu
niebo u Ciebie
nie chmury a warkocz
za nosicielem śmierci rozwija
Twarz do starego drzewa przytulam
pragnąc siły jego wchłonąć
dotykając chropowatości powłoki
Mój ukraiński Przyjacielu
twoje drzewo ołowiem nasycone
pokaleczoną korą się skarży
nad urwaną drogą soków życia
Do stołu siadam
wokół twarzy znajome
i serca dla mnie najbliższe
Mój ukraiński Przyjacielu
przy twoim stole
krzesła od miesięcy puste
pamiętające męskie ciepło
Niebo to samo
drzewa podobne
i stół do serc związania
a każde tak inne...
Niech i obłoki do Ciebie wrócą
drzewo rozkołysane
i miejsca przy stole
wypełnią się ciepłem
mężczyzn którzy powrócili...

